

בין שנקנס פנימה, הוריד את עיניו ולא זקף ראשו. אמר רבינו שמעון לרבי אלעזר בנו, קום העבר זך על פיו, שלא יזע בנה, שלא רגיל בו. גם רבינו אלעזר והעביר ידו על פי רבינו חייא. פתח פיו לרבי חייא ואמר, ראתה עיני מה שלא ראתית. הזדקה שילא חשבתי, שטוב למות באש של זהב טוב שודולק.

במקום שזרקים שביבי אש לכל עבר, וכל שביב ושביב עולה לשולש מאות ושביעים מרבעות, וכל מרכבה נפרדת לאלף אלףים ורבעוא רבעות, עד שmagiu לעתיק הימים שיושב על כסא, והפאה מזעוז מפנו למאט ושותין עלמיין.

עד שmagiu למקום עדין הצדיקים, עד שגשגע בכל הרקיעים, וכל העליונים והמחתוונים, וכולם בזמן אחד, תמהים ואומרים: זהו רבינו שמעון בר יוחאי שהה מרים הפל, מי יכול לעמוד לפניו. זהו הוא רבינו שמעון בר יוחאי שבשעה שפתח פיו להחיל עסק בתורה, מקשבים לקולו כל הcessות וכל הרקיעים וכל הפרקבות, וכל אונם שמשבחים את רבונם.

אין פותחים ואין מסימים, כלם נמצאים, עד שלא נשמע (ששתמש) בכל הרקיעים שלמעלה ושלמטה פתוחה פה. כמשמעותם רבינו שמעון ליטק בתורה, מי רואה איזה שירים? מי רואה אייז חזה שמשבחים לרובונם? מי רואה את הקולות שהולכים בכל הרקיעים? כלם באים בשכיל רבינו שמעון וכוכעים

בזון דعال לג', מאיך עינוי, ולא זקייף ריישיה. אמר רבינו שמעון לרבי אלעזר בריה, קום עבר ידה אפומיה, שלא ידע בהאי, שלא רגיל ביה. גם רבינו אלעזר, עבר ידה אפומיה דרבינו חייא, פתח פומיה רבוי חייא, ואמר, חמאת עינה מה שלא חמינה, אזדקף שלא חמיבנא, טבל לימות באש דהבא טבא דליך.

באחר דשביבין זרקין לכל עיבר, וכל שביבא ושביבא, סליק לתלת מהה (דף י"ד ע"ב) ושביעין רתיכין. וכל רתיכא, אתרפרש לאלף אלףין, ורבוא רבעון, עד דמטו לעתיק יומין, הדיבב על פרסיה, וכרסיה מזעוזא מגיה, למאתן ושתין עלמיין.

עד דמطا לאחר עדונא צדיקיה, עד דאשטע בעכל רקייעין, וכל עלאין ומתאיין, וכלחו בזמנא חדא, פוההינ ואמרין, חדין הוא רבינו שמעון בן יוחאי, הדוה מרעייש פלא, מאן יכול למיקם קמיה. דין הוא רבינו שמעון בן יוחאי, דבשעתא דפתח פומיה למלעדי אורייתא, צייתין לקליה, כל ברסואן וכל רקייעין וכל רתיכין, וכל אינון דמשבחי למרייהון.

לית דפתחין ולית דמסיימין, כלחו משטבחין, עד לא אשטע (נ"א דשטע) בעכל רקייעיא דליילא ותטא, פטרא. כד מסיים רבינו שמעון למלעדי אורייתא, דמשבחין למרייהון, מאן חמוי חדותא, דמשבחין בגיניה דאזורין בכלחו רקייעין. אתיין כלחו בגיניה דרבינו שמעון, וברעין וסגדין חמוי דMRIיהון, סלקין ריחין דבוסמין דעגן, עד עתיק יומין, וכל הא בגיניה דרבינו שמעון.

ימשתחווים לפני רבונם, מעלים ריחות של בשמים של עדן עד עתיק הימים, וכל זה משום רבינו שמעון.